

MARIE KALVODOVÁ

Scénář nahrávky:

Marie Kalvodová se narodila 9. března 1934 do kulacké rodiny Šťastných na Dvořištích u Rožné. Bylo jí pět let, když začala válka. Její dětství je tak spojené především s tímto těžkým obdobím.

„Když jste viděli, že se shazují bomby. To bylo slyšet i na Brno, jak lítaly.“

Marie měla příbuzné v Křižanově, který byl také terčem bombardování. Její blízcí tam byli několikrát vystaveni velkému nebezpečí.

„Ten Křižanov, kde ona maminka byla, tak plakala, ona aji měla strach o tu sestru. Ještě že ta sestra, že vlezli do sklepa. Oni už si vzali krumpáč, všecko. Jenže ony tam spadly tři bomby, ty spadly, ony je v tom sklepě zasypaly.“

Na konci války se obávali o vlastní životy, když byl tatínek obviněn, že ukrývá Němce.

„On na tatínka řval, že máme Němca, a on říkal Já žádného Němca nemám schovanýho, jo, a vybíral dál a on vzal flintu, ještě že tatínek uhnul, že ho nezastřelil.“

Marie na vlastní oči viděla ustupující německou armádu a přicházející ruské vojáky.

„A já jsem se na to dívala, já jsem se třepala strachem jako děcko jsem viděla tolik koní.“

Po válce si mohli sedláci zažádat o válečného zajatce na pomoc v hospodářství. Mariin otec si vybral čtrnáctiletého Říšského Němce Viléma.

„On přišel a prosil tatínka, že jako měl fotku rodičů a tam měl, že jako prostě je z hospodářství. Tam ten velitel, on byl strašně zlej. Oni jim nedávali vůbec jest.“

Tatínkovi se Viléma zželelo, ujal se ho a přivedl domů.

„A maminka, když ho viděla, tak se šel prvně vykoupat. A maminka plakala a říkala, že budou rodiče jeho proklínat, že on umře. Říkala tatínkovi: Cos to dovez? On říkal: Copak jsem ho tam mohl nechat, toho chudáka? On jedl po lžičce, on se třepal.“

Rodina se o Viléma starala a po pár měsících se jeho stav začal zlepšovat. Navíc maminka uměla něco málo německy, takže se i domluvili. Pomáhal na statku, miloval koně a trochu se naučil i češtině. Marie si ho velmi oblíbila.

„Prostě už byl jako náš kamarád, jako člověk rodiny musím říct.“

Po třech letech se mohl vrátit do Německa ke svým rodičům. Se Šťastnými ale zůstal v kontaktu přes dopisy. V jednom z nich píše: „Chtěl bych se ještě jednou podívat, jak k vám vede cesta, když zůstaneme zdraví, přijel bych se svojí paní navštívit, máme vlastní auto.“ K setkání však nikdy nedošlo, kvůli srpnovým událostem roku 1968.

Po nástupu komunismu přišla rodina o hospodářství. Marie pak pracovala celý život v místním JZD, na jejich vlastním statku.

“Už jsme si tak na to jako zvykli, že prostě, že to jinak nejde, že tam musíme pracovat.“

Dnes žije pro svou rodinu, vnoučata a pravnoučata. Má ale jednu velkou obavu...

„To se jenom bojím, aby nebyla ta válka, protože tady...já nevím, proč se nenávidí.“